

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2021, sp. zn. 27 Cdo 3842/2020, ECLI:CZ:NS:2021:27.CDO.3842.2020.1

Číslo: 81/2022

Právní věta:

Stanovy spolku mohou činnost spolku, popř. účast na prospěchu z této činnosti plynoucího, omezit pouze na členy spolku, resp. určit, že na činnosti spolku se podílejí pouze jeho členové. Nemá-li činnost spolku charakter tzv. zákonného monopolu, tj. není-li spolek podle zákona jedinou osobou oprávněnou vykonávat určitou činnost, nebude zpravidla takové omezení možné považovat za porušení práva svobodně se sdružovat, konkrétně za nucení k účasti ve spolku ve smyslu § 215 odst. 1 o. z. Osoba mající zájem účastnit se takové činnosti má totiž právo volby – buď může vstoupit do spolku, tj. stát se jeho členem, anebo může obdobnou činnost vykonávat sama, popř. ve spolupráci s jinými osobami, či za účasti v jiných spolcích, které za tím účelem založí, anebo do nichž vstoupí, popř. za účasti v jiných právnických osobách.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 08.12.2021

Spisová značka: 27 Cdo 3842/2020

Číslo rozhodnutí: 81

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Spolek (o. z.)

Předpisy: čl. 20 odst. 1 Listiny základních práv a svobod
§ 215 odst. 1 o. z.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Dotčená rozhodnutí:

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2012, sp. zn. [28 Cdo 3607/2011](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2020, sp. zn. [27 Cdo 1644/2018](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2020, sp. zn. [27 Cdo 458/2019](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2020, sp. zn. [27 Cdo 2801/2020](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2022, sp. zn. [27 Cdo 3109/2021](#)

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. 14 Cmo 166/2019, v prvním výroku, v části, ve které Vrchní soud v Praze změnil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2019, sp. zn. 73 Cm 79/2015, a věc v tomto rozsahu vrátil Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení; ve zbývajících částech dovolání odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze usnesením ze dne 17. 1. 2019, č. j. 73 Cm 79/2015-180, vyslovil neplatnost rozhodnutí VIII. výroční konference Autoklubu České republiky (dále též jen „AKČR“) ze dne 15. 11. 2014, jímž byla schválena změna stanov AKČR ve znění:

„Všichni členové volených orgánů AKČR, pobočných spolků AKČR a jejich orgánů a komisí, držitelé příslušných licencí, které jim AKČR vydává v rámci výkonu sportovních autorit, a osoby aktivně se podílející na činnosti AKČR, musí být členy AKČR.“

a

„Fyzické osobě, která je členem AKČR v rámci členství klubového a současně je členem jiného spolku či pobočného spolku činného v oblasti motorismu nebo motoristického sportu na území České republiky, a to se stejným či obdobným předmětem činnosti jako AKČR, vznikají práva a povinnosti vyplývající ze stanov AKČR s výjimkou:

a) volit a být volen do orgánů AKČR specifikovaných ve stanovách AKČR,

b) být statutárním orgánem, členem výboru nebo revizní komise (revizorem) pobočných spolků AKČR. Toto ustanovení se nevztahuje na subjekty, které zajišťují výkon sportovních autorit AKČR.“

(dále též jen „napadené usnesení“) [výrok I.], a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II.).

2. Vrchní soud v Praze k odvolání AKČR v záhlaví označeným usnesením změnil usnesení soudu prvního stupně ve výroku I. tak, že napadené usnesení není rozhodnutím výroční konference, hledí se na ně jakoby nebylo přijato (první výrok), a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (druhý výrok).

3. Odvolací soud vyšel (mimo jiné) z toho že:

1) AKČR je samosprávným a dobrovolným spolkem zájemců o motorismus a činnost v AKČR. Účelem AKČR je uspokojování a ochrana společných zájmů členů v oblasti motorismu, motoristického a nemotorového sportu, řízení motocyklového a automobilového sportu, zvyšování bezpečnosti silničního provozu a posláním je přispívat svou činností k dosahování obecného blaha (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 1 stanov AKČR).

2) AKČR je v souladu se zakladatelskými dokumenty Mezinárodní automobilové federace (dále též jen „MAF“) a Mezinárodní federace motocyklistů (dále též jen „MFM“) za Českou republiku jediným členem těchto mezinárodních organizací a náleží mu výlučné oprávnění vykonávat tzv. národní sportovní autoritu v oblasti automobilových a motocyklových sportů na území České republiky. V rámci výkonu národní sportovní autority AKČR mimo jiné schvaluje jednotlivé sportovní podniky, vydává příslušné řády, licence a kalendáře a registruje sportovce a další držitele licencí (čl. 1 odst. 4 a čl. 2 odst. 4 stanov AKČR).

3) Dne 15. 11. 2014 se konalo VIII. zasedání výroční konference AKČR, na kterém byla

schválena změna stanov AKČR, podle níž musí být všichni držitelé licencí vydávaných AKČR v rámci výlučného oprávnění k výkonu tzv. národní sportovní autority členy AKČR.

4) Podle důvodové zprávy ke změně stanov bylo motivem této změny provedení přesné elektronické evidence členů AKČR, vyhodnocení dosavadní úpravy jako velmi benevolentní a dále mělo jít o nástroj ke zvýšení počtu členů AKČR.

5) Navrhovatel a) [Ústřední automotoklub České republiky z. s. – dále též jen „ÚAMK“] je spolkem sdružujícím motoristy a příznivce motorismu v České republice, jehož účelem je podpora a ochrana zájmů motoristů, a jeho činnost se zaměřuje mimo jiné i na motoristický sport.

6) Předmětem činnosti některých pobočných spolků ÚAMK je pořádání automobilových soutěží a příprava závodníků na motocyklové soutěže.

7) Navrhovatel b) je členem orgánu ÚAMK a činovník motocyklových soutěží.

8) Navrhovatel c) je členem orgánu A. v ÚAMK a činovník automobilových soutěží.

9) Navrhovatel d) je účastníkem automobilových soutěží.

4. Na takto ustaveném základě odvolací soud uvedl, že základní zásady spolkového práva stojí na principu práva svobodně se sdružovat, které je upraveno v čl. 20 Listiny základních práv a svobod (vyhlášené pod č. 2/1993 Sb.; dále též jen „LZPS“) a v čl. 111 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Je svobodnou vůlí každého, zda spolek založí či zda do již existujícího spolku vstoupí, popř. z něj vystoupí. Z § 215 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „o. z.“), se zřetelně podává zákaz nucení k účasti ve spolku, musí se vždy jednat o dobrovolné rozhodnutí zájemce o členství.

5. V projednávané věci bylo podle odvolacího soudu zjištěno, že AKČR jako jediný subjekt v České republice je nadán pravomocí k vydávání licencí nejen k účastem na automobilových, motocyklových závodech pořádaných pod hlavičkou MAF a MFM, ale i pro organizování takových sportovních událostí. Jedná se o národní sportovní autoritu v citovaném sportovním odvětví a právě z takového postavení se AKČR snaží těžit směrem k rozšiřování své členské základny. S řečeným souvisí i materiální stránka věci, tedy navyšování objemu finančních prostředků k hospodaření získaných od svých členů a od státu. Je tak podle odvolacího soudu „zjevné, že AKČR tím, že podmiňuje udělení licence členstvím, nutí k účasti subjekty žádající pouze o udělení licence“.

6. Odvolací soud dospěl k závěru, podle něhož „podmiňuje-li přijatá změna stanov udělení příslušné licence členstvím v AKČR, pak nutí k účasti ve spolku subjekty nemající zájem o členství, takové jednání je v rozporu s čl. 20 LZPS a s § 215 o. z.“

7. Měla-li přijatá změna stanov AKČR sledovat zavedení přesné elektronické evidence členů, bylo jí podle odvolacího soudu možné „dosáhnout i mírnějšími prostředky (např. elektronickou evidencí), které nebudou zasahovat do práv subjektů vně spolku nemajících o členství zájem. Nebylo zjištěno, že by členství bylo vyžadováno ze strany MAF a MFM, námitka AKČR odkazující na jiná sportovní odvětví je tak irelevantní.“

8. Odvolací soud dospěl dále k závěru, podle něhož změna stanov zakotvující právo volit a být volen do orgánů AKČR pouze pro některé členy spolku, je v rozporu se zákonem.

9. Dispozitivně platí, že aktivní i pasivní volební právo mají všichni členové, stanovy jej mohou upravit jinak. Avšak zásada rovného zacházení spolku se členy (§ 212 odst. 1 věta druhá o. z.) se

projevuje v tom, že spolek nesmí bezdůvodně znevýhodňovat svého člena a musí šetřit jeho členská práva. Jakékoli omezení aktivního a pasivního volebního práva nesmí zakládat nedůvodnou nerovnost ke škodě určité skupiny, jak je tomu v daném případě. Přijatou změnou stanov bylo podle odvolacího soudu „bez rozumného důvodu určité skupině členů odepřeno volební právo, na úkor druhé jiné části členské základny“.

10. Přijatá změna stanov podle odvolacího soudu odporuje donucovacím ustanovením zákona (§ 215 a § 212 odst. 1 věta druhá o. z.), takové usnesení není rozhodnutím výroční konference a hledí se na něj, jako by nebylo přijato (§ 245 o. z.).

11. Nedůvodná je podle odvolacího soudu námitka, že návrh na zahájení řízení nebyl podán včas, a to s odkazem na důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. [29 Cdo 3656/2012](#).

12. Konečně odvolací soud uzavřel, že ÚAMK je k podání návrhu na zahájení řízení aktivně věcně legitimován, neboť přijaté rozhodnutí vyvolalo důsledky v jeho neprospěch, tj. zasáhlo do jeho práv, bylo způsobilé přivodit odliv členské základny a s tím související finanční újmu. Přijaté rozhodnutí navíc zasáhlo do práv jeho členů, jež se chtějí podílet na konání motoristických akcí. Aktivní věcná legitimace svědčí podle odvolacího soudu rovněž navrhovatelům b), c) a d), coby činovníkům motoristických závodů či v postavení žadatele o licenci (závodníka).

II.

Dovolání a vyjádření k němu

13. Proti usnesení odvolacího soudu podal AKČR dovolání, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která nebyla v rozhodování odvolacího soudu dosud vyřešena, a sice „zda je v rozporu se zásadami, na nichž je založeno spolkové právo (zejména spolková autonomie), aby spolek svými interními předpisy (stanovami) stanovil povinnost držitelům licencí být členy daného spolku. Jinak řečeno, zda spolek může po držitelích licencí ... vyžadovat, aby tito držitelé licencí byli zároveň členy daného spolku.“

14. Dovolatel nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle něhož tím, že podmiňuje udělení licence členstvím, nutí k účasti subjekty žádající pouze o udělení licence k účasti na závodech pořádaných pod hlavičkou MAF a MFM. Podle dovolatele podmínka členství pro držitele licencí navrhovatele nijak neomezuje, neboť neexistuje jediná skutečnost, která by je nutila účastnit se závodů pořádaných pod hlavičkou MAF a MFM, ani jim nepůsobí žádnou újmu. Licence je pouhým interním dokladem dovolatele, kterým se uděluje povolení ke specifické činnosti v rámci dovolatele. Žádost o licenci je dobrovolným rozhodnutím žadatele, že chce aktivně tyto činnosti u dovolatele provádět. Dovolatel je oprávněn vydávat své interní předpisy, stanovit pravidla a podmínky pro členství v něm, stanovit práva a povinnosti členům. Tyto skutečnosti jsou projevem spolkové autonomie. Dovolatel nikomu nezakazuje, aby vykonával činnost mimo něj a aby se věnoval automobilovému a motocyklovému sportu mimo působnost dovolatele. Dovolatel pouze vyžaduje, aby se jeho podniků, resp. podniků pořádaných pod hlavičkou MAF a MFM, účastnili pouze jeho členové. Stejně jako patří mezi práva každého spolku stanovit si podmínky pro členství, patří mezi ně také právo určit, že jím pořádaných aktivit se mohou účastnit pouze jeho členové.

Dovolatel není jediným spolkem, který na území České republiky pořádá automobilové a motocyklové závody (i když pořádá většinu z nich).

15. Požadavek existence členství při udělení licence je podle dovolatele běžný i v jiných sportovních odvětvích a je standardem, že jednotlivé sportovní svazy připouštějí účast na jimi pořádaných akcích pouze svým členům.

16. Dovolatel dále nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle něhož změny stanov zakotvující právo volit a být volen do orgánů dovolatele pouze pro některé členy je v rozporu se zákonem. Soudy podle dovolatele nepřihlédly ke specifikům spolkové právní úpravy, zejména k § 220 odst. 1 o. z., neboť „úprava členství týkajícího se držitelů licencí představuje jiný druh členství (tzv. týmové členství)“.

17. Dovolatel má dále za to, že se odvolací soud nedostatečně vypořádal s otázkou nedostatku aktivní věcné legitimace ÚAMK k podání návrhu na vyslovení neplatnosti napadeného usnesení. Dovolatel namítá, že ÚAMK nebyl na svých právech napadeným rozhodnutím zkrácen, ani mu nebyla způsobena újma.

18. Odvolací soud se podle dovolatele nedostatečně vypořádal rovněž s jeho námitkou, že návrh na zahájení řízení nebyl podán včas. Soud prvního stupně vázal počátek běhu tříměsíční lhůty k okamžiku zveřejnění stanov ve sbírce listin dne 25. 11. 2014. Napadené usnesení bylo zveřejněno na webových stránkách dne 15. 11. 2014, resp. 18. 11. 2014, a od tohoto okamžiku se o něm podle dovolatele mohl dozvědět kdokoliv, tedy i navrhovatelé.

19. Dovolatel má konečně za to, že přistoupení navrhovatelů b), c) a d) bylo zcela účelové a nemělo být soudem vůbec povoleno.

20. Dovolatel navrhuje, aby dovolací soud rozhodnutí odvolacího soudu změnil, tak, že se návrh zamítá, nebo aby zrušil rozhodnutí odvolacího soudu, jakož i soudu prvního stupně, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

21. Navrhovatelé ve vyjádření k dovolání uvádějí, že rozhodnutí odvolacího soudu je věcně správné a neodchýlilo se od ustálené judikatury Nejvyššího soudu, a navrhuji, aby dovolání bylo odmítnuto, nebo zamítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

22. V rozsahu, v němž směřuje proti té části prvního výroku usnesení odvolacího soudu, kterou odvolací soud změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že rozhodnutí VIII. výroční konference AKČR, jímž byla schválena změna stanov ve znění: „Fyzické osobě, která je členem AKČR v rámci členství klubového a současně je členem jiného spolku či pobočného spolku činného v oblasti motorismu nebo motoristického sportu na území České republiky, a to se stejným či obdobným předmětem činnosti jako AKČR, vznikají práva a povinnosti vyplývající ze stanov AKČR s výjimkou: a) volit a být volen do orgánů AKČR specifikovaných ve stanovách AKČR, b) být statutárním orgánem, členem výboru nebo revizní komise (revizorem) pobočných spolků AKČR. Toto ustanovení se nevztahuje na subjekty, které zajišťují výkon sportovních autorit AKČR.“, není rozhodnutím výroční konference, hledí se na ně, jako by nebylo přijato, Nejvyšší soud dovolání odmítl podle § 243c odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), jelikož trpí vadou, pro niž nelze v dovolacím řízení pokračovat.

23. Ve vztahu k otázkám, jimiž zpochybňuje správnost citované části usnesení odvolacího soudu [zda změna stanov „zakotvující právo volit a být volen do orgánů AKČR pouze pro některé členy spolku, je v rozporu se zákonem“, zda byl návrh podán včas, zda je ÚAMK aktivně věcně legitimován k podání návrhu na vyslovení neplatnosti napadeného usnesení a zda přistoupení navrhovatelů b), c) a d) „bylo zcela účelové“, a „nemělo proto být soudem vůbec povoleno“], totiž dovolatel neuvádí, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání.

24. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opakovaně zdůrazňuje, že požadavek, aby dovolatel v

dovolání konkrétně uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, je podle § 241a odst. 2 o. s. ř. obligatorní náležitostí dovolání. Může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř. (jako je tomu v projednávané věci), je dovolatel povinen v dovolání vymezit, které z tam uvedených hledisek považuje za splněné, přičemž k projednání dovolání nepostačuje pouhá citace textu § 237 o. s. ř. či jeho části (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2013, sp. zn. [30 Cdo 1705/2013](#), ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. [29 Cdo 1983/2013](#), a ze dne 16. 9. 2013, sp. zn. [22 Cdo 1891/2013](#)).

25. Náležitosti dovolání a následky plynoucí z jejich nedodržení jsou přitom v občanském soudním řádu stanoveny zcela jasně. Účastníkovi řízení podávajícímu dovolání proto nemohou při zachování minimální míry obezřetnosti (spočívající pouze v přečtení relevantních zákonných ustanovení) vzniknout pochybnosti o tom, co má v dovolání uvést (srov. např. závěry stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 45/16](#)).

26. V důsledku této vady (§ 241a odst. 2 o. s. ř.), již dovolatel neodstranil v dovolací lhůtě (§ 241b odst. 3 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud nemohl učinit odpovídající závěr o přípustnosti dovolání k řešení (případných) otázek hmotného či procesního práva těmito námitkami otevíraných; proto se jimi nezabýval (srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. [31 Cdo 3931/2013](#), uveřejněný pod číslem 15/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

27. Dovolání je však přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení dovolatelem otevřené otázky vázání udělení licence k výkonu sportovních aktivit spolkem na členství ve spolku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

IV. Důvodnost dovolání

28. Podle čl. 20 odst. 1 LZPS právo svobodně se sdružovat je zaručeno. Každý má právo spolu s jinými se sdružovat ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích.

29. Podle § 214 odst. 1 o. z. alespoň tři osoby vedené společným zájmem mohou založit k jeho naplňování spolek jako samosprávný a dobrovolný svazek členů a spolčovat se v něm.

30. Podle § 215 odst. 1 o. z. nikdo nesmí být nucen k účasti ve spolku a nikomu nesmí být bráněno vystoupit z něho.

31. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu se podává, že:

1) Ustanovení § 215 odst. 1 o. z. provádí článek 20 odst. 1 LZPS, který zaručuje právo svobodně se sdružovat, tj. dobrovolně do spolků, společností a jiných sdružení vstupovat a dobrovolně z nich také vystupovat.

2) Svobodné sdružování vylučuje členství povinné, které připadá v úvahu u stavovských komor (nucené svazy), jež nejsou (nemají být) soukromoprávními sdruženími k prosazování hospodářských a sociálních zájmů svých členů, nýbrž veřejnoprávními korporacemi zájmové správy, dbajícími na standardy výkonu určité profese, disponujícími reglementační a disciplinární autonomií apod.

3) Z ústavního principu spolkové autonomie (viz čl. 20 LZPS) vyplývá (mimo jiné) i princip minimalizace soudních zásahů do vnitřních poměrů spolku.

Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2012, sp. zn. [28 Cdo 3607/2011](#), ze dne 16. 3.

2020, sp. zn. [27 Cdo 1644/2018](#), a ze dne 25. 11. 2020, sp. zn. [27 Cdo 458/2019](#).

32. V souladu se zásadou spolkové autonomie je výlučně v působnosti zakladatelů spolku jako samosprávného a dobrovolného svazku členů (samozřejmě při dodržení zákonných limitů uvedených např. v § 145 o. z. nebo v § 217 odst. 1 věte druhé o. z.) určit, k jakému účelu spolek založí a jakým způsobem bude spolek organizován a řízen, jakož i stanovit konkrétní pravidla činnosti spolku tak, aby spolek sloužil k uspokojování a ochraně těch zájmů, k jejichž naplňování byl založen. Zakladatelé tak činí při založení spolku konkrétními ujednáními jeho stanov (srov. § 218 o. z.). Po vzniku spolku lze stanovy měnit způsobem v nich uvedeným, přičemž o změně stanov zpravidla rozhoduje nejvyšší orgán spolku, nestanoví-li stanovy jinak (srov. § 247 odst. 1 o. z.).

33. Součástí konkrétních pravidel činnosti spolku uvedených v jeho stanovách může být i výčet osob, které se na činnosti spolku mohou podílet, popř., v jejichž prospěch bude činnost spolku směřovat. Těmito osobami jsou zpravidla členové spolku (srov. § 232 a násl. o. z.), mohou jimi však být i třetí osoby.

34. Z uvedeného vyplývá, že stanovy spolku mohou činnost spolku, popř. účast na prospěchu z této činnosti plynoucího, omezit pouze na členy spolku, resp. určit, že na činnosti spolku se podílejí pouze jeho členové. Nemá-li činnost spolku charakter tzv. zákonného monopolu, tj. není-li spolek podle zákona jedinou osobou oprávněnou vykonávat určitou činnost, nebude zpravidla takové omezení možné považovat za porušení práva svobodně se sdružovat, konkrétně za nucení k účasti ve spolku ve smyslu § 215 odst. 1 o. z.

35. Osoba mající zájem účastnit se takové činnosti má totiž právo volby – buď může vstoupit do spolku, tj. stát se jeho členem, anebo může obdobnou činnost vykonávat sama, popř. ve spolupráci s jinými osobami, či za účasti v jiných spolcích, které za tím účelem založí, anebo do nichž vstoupí, popř. za účasti v jiných právnických osobách.

36. Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že dovolateli jako národní sportovní autoritě v rámci MAF a MFM v oblasti automobilových a motocyklových sportů na území České republiky nic nebránilo v tom, aby ve svých stanovách omezil účast na úkonech souvisejících s touto činností pouze na své členy, a to i jde-li o pravidla pro udílení licencí potřebných k organizaci sportovních soutěží pořádaných pod hlavičkami MAF a MFM na území České republiky, popř. k účasti na takových soutěžích. Chtějí-li osoby organizující automobilové nebo motocyklové soutěže, popř. účastníci se takových soutěží, využívat výhody spojené s mezinárodně uznávanými prestižními značkami MAF a MFM, je zcela legitimní požadavek, aby se staly členy spolku pověřeného těmito mezinárodními organizacemi výkonem národní sportovní autority.

37. Nechtějí-li se navrhovatelé stát členy AKČR, nic jim nebrání v tom, aby na území České republiky sami, popř. ve spolupráci se třetími osobami, pořádali (anebo se jich účastnili) jiné automobilové nebo motocyklové soutěže, jež ovšem nebudou požívat výhod spojených se značkami MAF a MFM.

38. Jelikož právní posouzení věci odvolacím soudem není správné a dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř. tak byl uplatněn právem, Nejvyšší soud, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené usnesení odvolacího soudu v příslušné části, včetně závislého výroku o náhradě nákladů řízení, zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1, 2 věta první o. s. ř.).

39. Právní názor dovolacího soudu je pro soudy nižších stupňů závazný (§ 243g odst. 1 část první věty za středníkem o. s. ř., § 226 odst. 1 o. s. ř.).